

WHOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Drets iguals

Tota la fruita per terra...!
Pobre Pau, ni una no en cull!

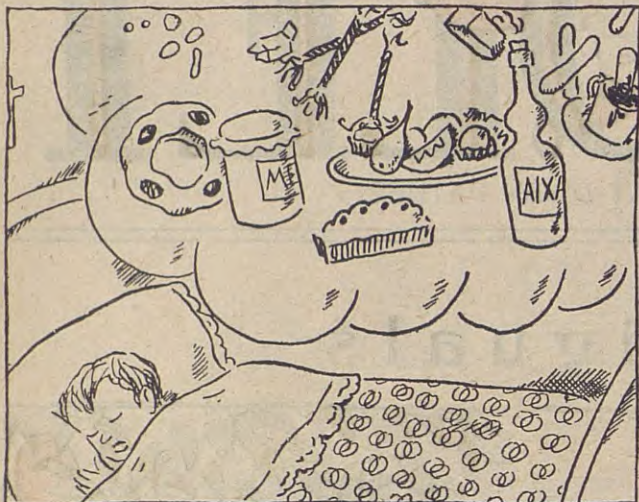
—No em facis moure les branques!
—Jo a casa faig el que vull!

—Doncs essent a casa meva
també faig el que vull jo.

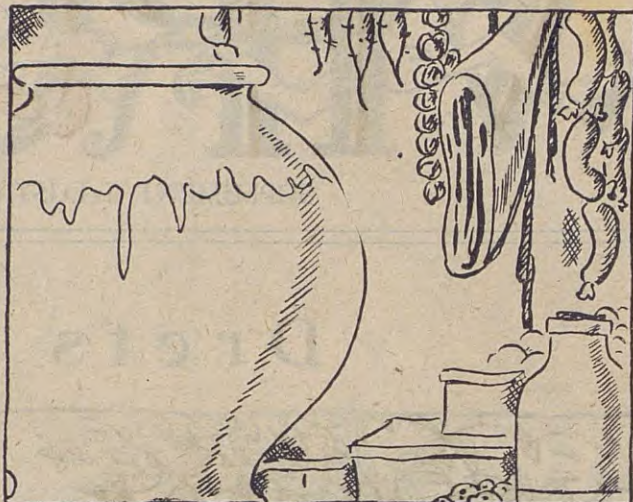
I al botavant va la branca,
el gronxat i el gronxador.

Abel

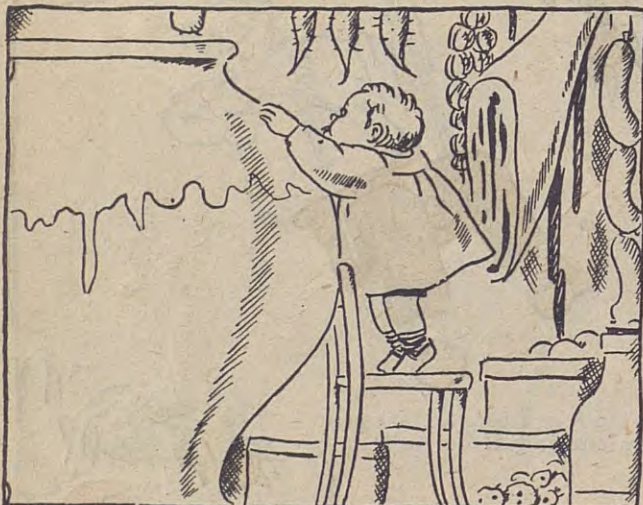
El càstig d'en Lluïset

En Lluïset era molt llaminer. Ho era tant, que es passava la nit somiant confitures, tortells, arrops, caramels...

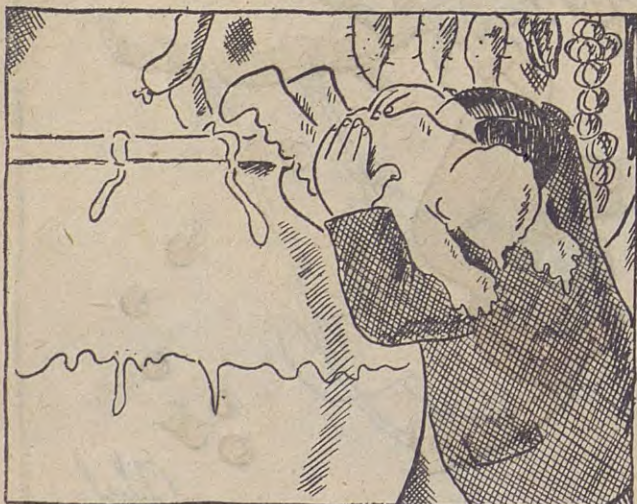
Un istiu varen anar a una masia. En el proveït rebost d'aquesta masia hi havia una gran gerra tota plena de mel. En Lluïset només esperava l'hora de les postres per tastar aquella mel tan bona.

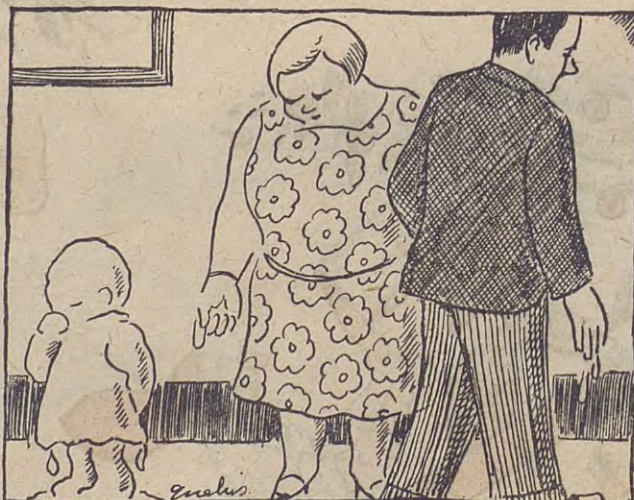
Un dia, portat de la seva llamineria, no va voler esperar l'hora de les postres i es decidí a tastar la mel, aprofitant que no el veia ningú.

Però va rrelliscar i va caure a dins de la gerra. En voleu de crits...! En Lluïset es pensava que no en sortiria mai més.

En sentir la cridòria i l'enrenou, el seu pare hi va córrer i el va pescar. En Lluïset estava emmelat de cap a peus.

Quan la seva mare es va enterar de la trapaceria, li va dir, tota enfadada: —Lluïset, avui et quedaràs sense postres!

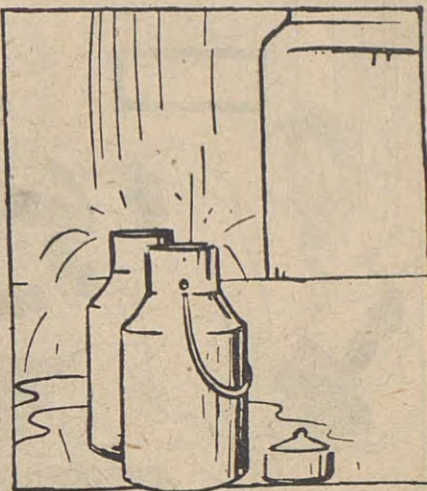
Sobretot, la higiene

Mentre a la lleteria estaven descarregant uns pots de vint litres de llet,

la senyora del tercer pis aboca una galleda d'aigua de fregar,

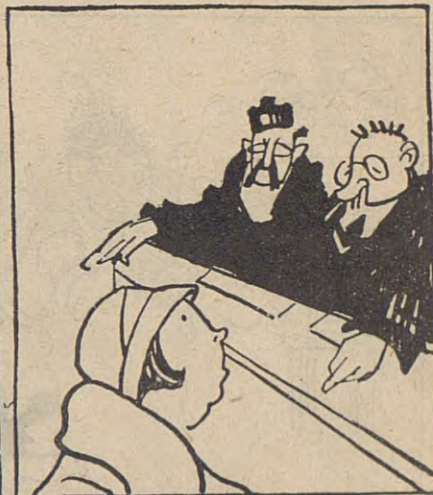
que cau tota dintre dos pots de llet que estaven destapats.

El lleter, naturalment, denuncia el fet i ho porta als Tribunals.

Els jutges escolten l'acusació del lleter amb gravetat

i les excuses de la senyora amb severitat.

i judiquen a favor del lleter: La senyora haurà de pagar el perjudici.

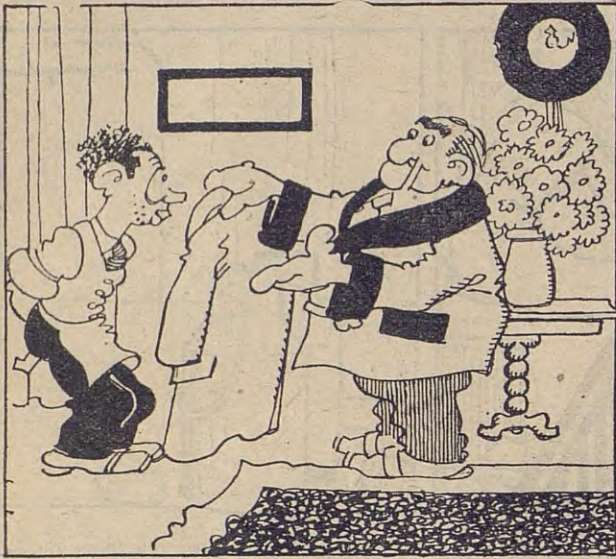

La Sala pregunta al lleter l'import de la llet espatllada per assenyalar la indemnització.

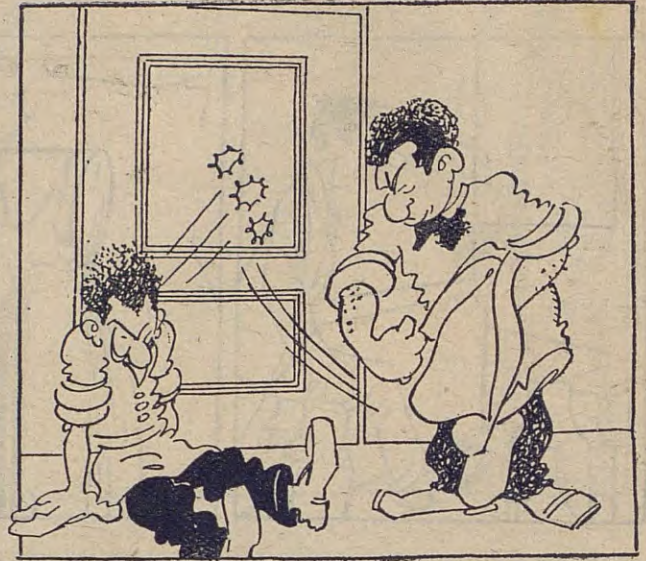

—Em costava vint pessetes, però venent-la a la menuda en vaig treure quaranta cinc—respon el lleter ingènument.

Un raspall de força

Don Anton al seu criat
un abric li ha regalat.

Però el cuiner se n'ofèn
i a cops de puny l'abric pren.

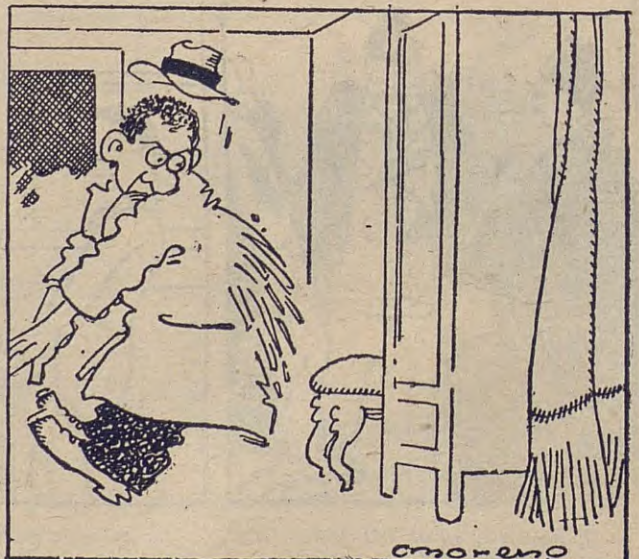
El robat, que no és babau,
en un raspall clava un clau.

—Ma noi, que aniré bonic.
Deixa'm raspallar l'abric.

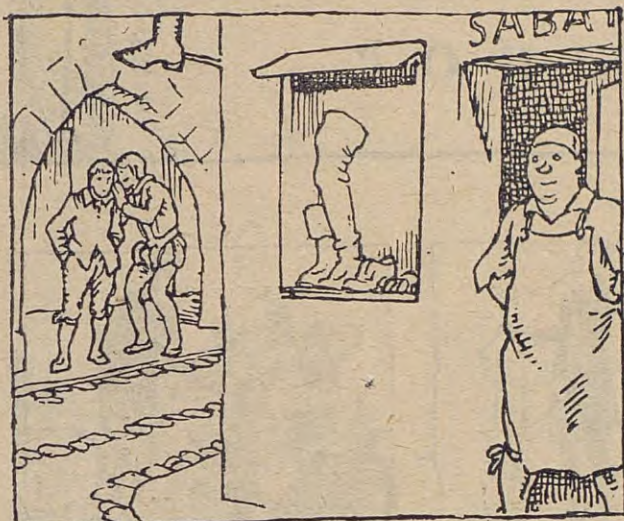
Creu fer d'home de pessetes,
prò duu l'abric fet turettes.

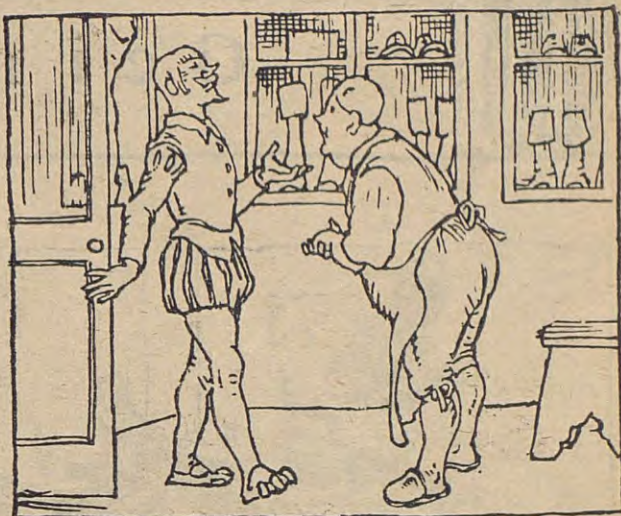
I fins que a casa ha tornat
dels estrips no s'ha adonat.

... i fins que a casa ha tornat dels estrips no s'ha adonat. ...
... un instant de després, el carter no se'n dona compte fins que
... treballa així...

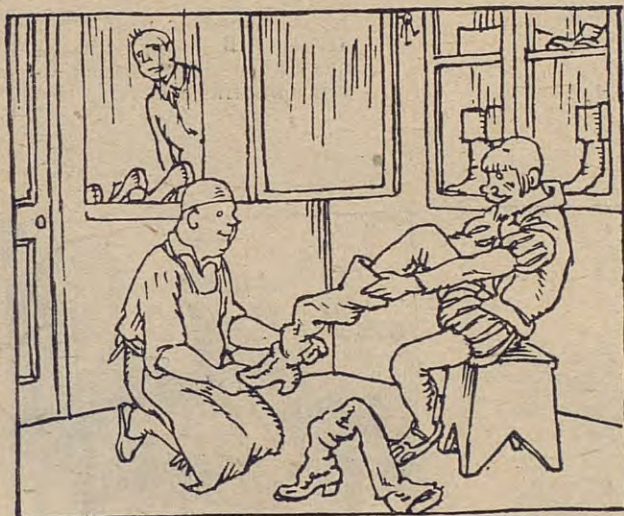
Les Històries de l'oncle Joan

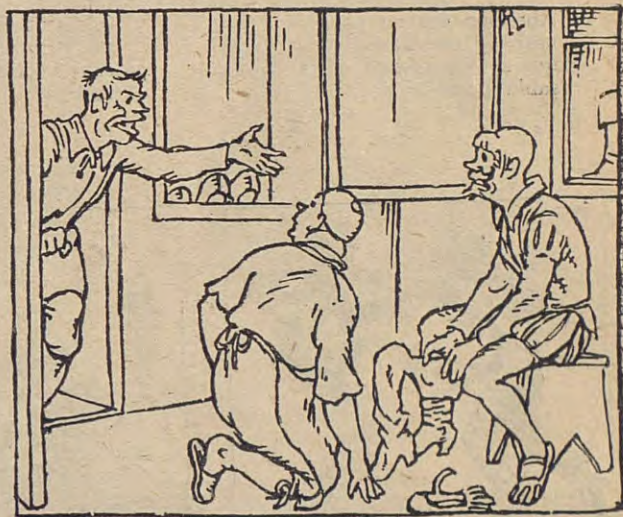
Un cavaller d'aquells tronats de les comèdies i el seu escuder estan de conciliàbul. Algú se la carregarà! Bé podria ésser el sabateret que pren la fresca a la porta del seu establiment.

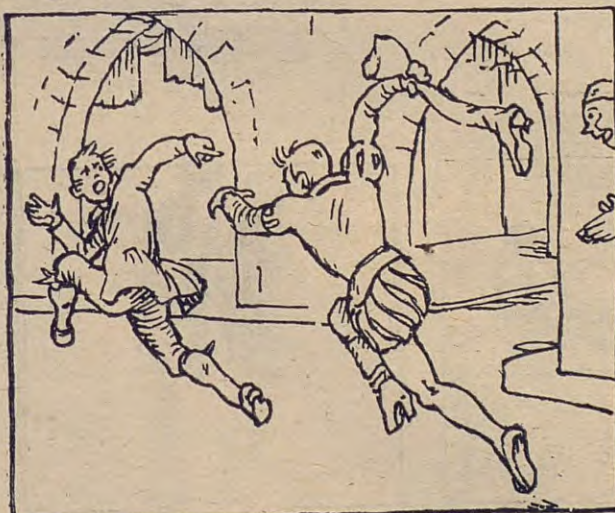
En efecte: El cavaller entra a la botiga. «¿Què volia, missenyor?» «Unes botes altes.» «Precisament en tinc de molt bones; digneu-vos assajar aquestes.»

El cavaller es calça la primera bota. Li plau. La pell és flexible i forta, com a ell li convé. «A veure, provem la segona.» Ja la tenia a les mans amb aquest intent, quan es produeix un fet extraordinari:

De sobte, s'ha oberta la porta, i un desconegut (no pas de tothom, ja que és l'escuder) comença a insultar bàrbarament i grollerament el cavaller.

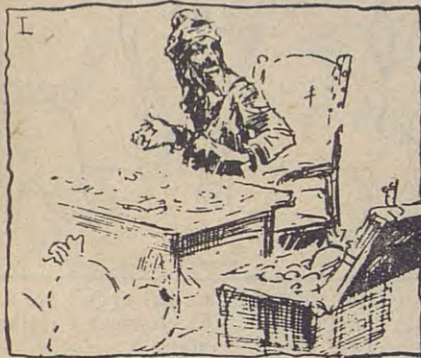

Encara que aquest no tingués la sang blava, encara que la tingués d'orxata, es faria impossible aguantar amb paciència aquelles paraulades. El cavaller surt en persecució de l'intrús amb una sabata posada i ventant-li cops amb l'altra...

L'escena és còmica... El sabater es fa un tip de riure... Surt al carrer a veure com acabarà la cosa... I solament se'n adona que ha estat víctima d'un robatori quan el bon seny de la seva muller el fa «caure del ruc».

Germanor

I
Abraham era un jueu usurer i prestamista que a tota misèria trista sabia posar-hi preu.

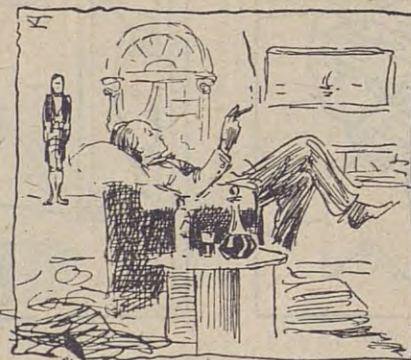
II
Els seus dos fills educats en l'ambient usurari sabien també ajudar-hi amb negocis adequats.

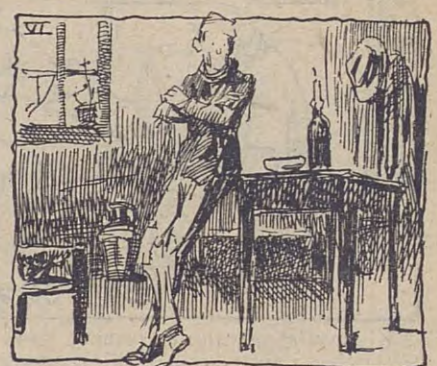
III
El vell Abraham morí als seus fills recomanant que estiguessin tot instant ben units fins a la fi.

IV
Però anar junts els fadiga i aviat s'han barallat. Cadascú pel seu costat ha posat nova botiga.

V
Els negocis d'en Moisés van en popa i augmentant. Veu amb alegria gran com s'apilen els diners.

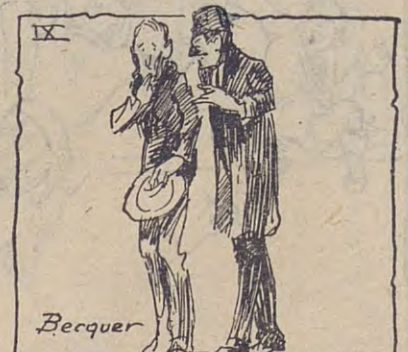
VI
En canvi el pobre Leví perd pessetes cada dia i arribà que no podia ni tan sols menjà i vestir.

VII
En estat tan indigent demana dinè al germà i aquest diu: «Te'ls puc deixar, però serà al nou per cent.»

VIII
—Oh! germà—diu el pobret—nostre pare què dirà si veu que li fas pagar nou per cent al germanet!

IX
—El pare, des d'allà on és—diu l'altre, mostrant l'abis—el nou li semblarà un sis... ja veuràs com no diu res!

Bequer

La coartada

QUAN la senyora Quimeta va llegir al diari que al vespre anterior havien entrat lladres a la torre del senyor Enric de Poc, a Pedralbes, una claror de descobriment illuminà el seu rostre furetejador de portera indiscreta.

—Es ell, és ell, no hi ha dubte— exclamà, cuitant a posar-se el vestit bo per anar a la delegació de policia.

Perquè la senyora Quimeta justament havia estat el vespre abans a Pedralbes a visitar una monja i quan tornava cap al tard per la carretera de la Regina Elisenda cap a Sarrià havia vist com un home d'aspecte sospitós, amb un sac a coll, sortia d'una torre molt modernista i molt pretensiosa que no podia ésser de ningú més que d'Enric de Poc.

Així mateix ho manifestà al delegat de policia, el qual després de prendre nota de la seva declaració va preguntar:

—¿I vostè el reconeixeria aquest home?

—Ja ho crec— exclamà la senyora Quimeta—. Baixet, magristó, amb un bigoti retallat com en Xarlot i una cicatriu a la galta dreta.

—Es el «Mitjagalta!»—féu un dels policies que l'escoltaven.

—Porteu el fitxer, Gutiérrez—digué el delegat.

L'ordenança portà un caixó ple de fotografies de lladregots. En tragué la d'en Mitjagalta i l'ensenyà a la senyora Quimeta.

—Aquest mateix—féu la portera amb decisió.

—Molt bé—digué el delegat tot content—. I farà el favor de precisar-nos a quina hora era.

—Devia ésser exactament un quart i mig de nou.

—¿Com ho pot precisar?

—Perquè feia poc que havia sentit tocar el quart i anava de pressa per no perdre el tren de la mitja hora.

—¿Vol dir, doncs, que estava perfectament capacitada de l'hora que era?

—Sí senyor.

—Molt bé. Ja rebrà la citació per al dia de la vista. Moltes gràcies, senyora.

La senyora Quimeta se n'anà tota cofoia i el delegat amb dos agents es disposà a fer una visita al domicili d'en Mitjagalta.

Aquest els rebé amb molta amabilitat.

—Home, senyor Delegat, vostè per aquí! Fa temps que no ens vèiem.

—Em creia que ara feies bonat, Mitjagalta.

—I en faig, ja ho crec que en faig.

—Vejam, doncs, si em saps dir on eres ahir al vespre, entre vuit i nou.

—Aquí a casa, senyor Delegat. A les sis vaig plegar del taller de manya...

—¿Ara fas de manya?

—Sí senyor. Sóc bon xicot d'ença que vaig sortir de la presó. Pot preguntar-ho a l'amo...

—Bé, a les sis vas plegar. ¿Què vas fer després?

—Vaig entrar un moment a la ta-

verna del Pigat per convidar uns amics a sopar amb mi.

—¿Per què a sopar amb tu?

—Per celebrar que l'amo m'ha pujat. De la taverna vàrem venir aquí directament. A tres quarts de set ja hi érem i vàrem estar junts fins a les deu. Ells li ho podran dir. Ara deuen ésser a cal Pigat...

—Sí, sí, ja sé que m'ho diran—féu el delegat amb ironia—. Però el cert és que hom et va veure sortir del casal d'Enric de Poc entre un quart i dos de nou.

—Això sí que és impossible. Tot-hom li dirà que a aquella hora jo era a casa. Justament llavors anàvem a sopar i en aquell moment vaig donar corda al rellotge.

—¿A quina hora dius?

—A les vuit i vint minuts, exacta.

—¿Com te'n recordes?

—Perquè cada dia li dono corda a la mateixa hora.

—Es un costum ben estrany.

—No senyor; és un record de família. A aquesta hora va morir la meva santa mare que al cel sigui.

I traient-se un mocador en Mitjagalta començà a ficar-se'l als ulls per plorar de sentiment.

El delegat estava amoïnada. Sense altres proves que el testimoni de la senyora Quimeta, no podien agafar el lladre i menys tenint una coartada tan excel·lent. Però si trobaven algun dels objectes robats ja fóra altra cosa...

—T'expliques molt bé, però no et crec—va dir al capdavant—. A veure, Rodríguez i Rodríguez, registreu ben bé el pis.

Els dos guàrdies es posaren a registrar-ho tot sense fruit. La feina era llarga i el delegat s'assegué al menjador, sense perdre de vista en Mitjagalta, pel que pogués ésser. Passaren alguns quarts i un parell d'hores i al

capdavant quan els guàrdies declararen haver-ho vist tot, era ja un quart de nou del vespre. El delegat anava a marxar decepcionat, quan li acudí una idea sobtada.

—Esperem uns minuts més—va dir als guàrdies—. Veurem com en Mitjagalta dóna corda al rellotge a l'hora solemne de les vuit i vint minuts.

La minutera anava avançant i a cops del seu moviment el delegat anava posant-se content i en Mitjagalta s'anava esparverant... perquè al moment que el rellotge assenyalà les vuit i vint les dues agulles estaven tapant els forats de donar corda, com passa a la majoria dels rellotges de paret..

—Apa, a veure com t'ho fas per donar-li corda a les vuit i vint!—exclamà el delegat rient.

—M'heu atrapat—murmurà en Mitjagalta abatut—. No hi fa res! Tres anys més a Figueres!

UN HEROI

Uns carboners de la riba asseguts fora d'un bar conversaven de llurs coses quan passà en Peret Llompant, dependent de la Duana tot polit i clenxinat.

—Aquí on el veus—un d'ells deia assenyalant-lo als companys—es pentina cada dia matí i tarda.—Noi, no em cap al magí com ho suporta—féu l'altre, tot intrigat.—Jo que només em pentino cada vuit dies i em fa encara por de posar-m'hi! perquè tinc els cabells tan embullats que talment sembla que vagi a arrencar-me el cap!

P. E. P.

El rei canibal.—¿Què tinc per dinar?

El cuiner.—Cap i peus de xofer amb sanfaina.

—¿I pels criats què hi ha?

—Mongetes amb neumàtic.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Per voler massa menjar ara haurà de dejunar.

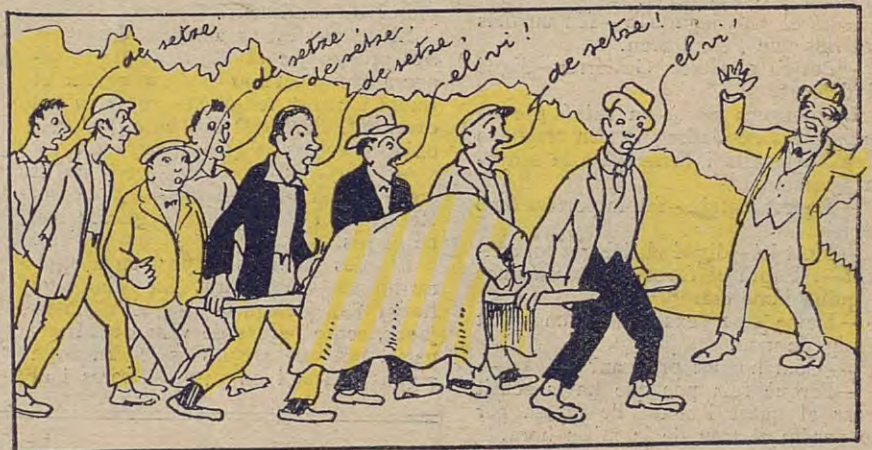
Fan el dimecres de cendra tiberi per dà i per vendre.

Tant i tant s'han atipat que en Balaga està aplanat.

Els altres berenadors van a portar-los socors.

Com que no pot caminar a un baiart l'han de posar.

Baixant de la Font del Gat un llarg seguici han format.

I li canten les absoltes com si fos el Carnestoltes.

Un cop l'han deixat al llit Baliga els ha despedit.

Ve el metge a veure el malalt i diu: «No té pas gran mal.»

«La Quaresma passarà amb verdura i bacallà.»

S'AFO.